

על הפרשה ועניני דיומא

זהר הקדוש מתוק מדבש עם פרוש

חלק יא - פרשת אחרי		
יום	וילנא	מתוק מדבש
ראשון	ער ע"א	רבו-רלד
שני	ער ע"ב	רלד-רמא
שלישי	ער ע"א	רמא-רמו
רביעי	ער ע"ב	רמו-רנא
חמישי	ער ע"א	רנא-רנו
שישי	ער ע"ב	רנו-רסג
שבת	ער ע"א	רסג-ער

לשמיעת שיעורי עמוד היומי
- בלשה'קובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 246 | פרשת שופטים תשפ"ג

יו"ל בעזרה ש"ת ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

החוטא בסתר קירות לבו מעידים עליו

לא יקום עד אחד באיש לכל עון וגו', על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר, פקודא דא להעיד עדות בבית דין, דלא יפסיד חכריה ממונא בגיניה, אי אית ליה עדות בהדיה, ולית סהדותא פחות מתרין, הדא הוא דכתיב על פי שנים עדים וגו' יקום דבר, לא יקום על פי עד אחד, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין מי מעיד על האדם, קורות ביתו, ולא עוד אלא אנשי ביתו מעידין עליו, מאי קורות ביתו, אינון קירות לבו (ישעיה לח ב) ויסב חזקיהו פניו אל הקיר, ואוקמוה רבנן מלמד שהתפלל חזקיהו מקירות לבו.

כל עצמות דוד המלך עליו השלום היו טהורות מעון וראויות לשבח לה'

אנשי ביתו, אינון רמ"ח אברים דיליה, דהכי אוקמוה מארי מתניתין, רשע עונותיו חקוקים

מתוק מדבש

עוד ולא די בעד אחד, אלא אנשי ביתו מעידין עליו שהם רמ"ח אבריו מעידים עליו שחטא במעשה, והם שני עדים, פי אם חטא רק במחשבה הרי מחשבה רעה אין הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, וכן אם חטא בשוגג במעשה בלא פונה גם כן אינו נענש עליו, ומפרש מאי קורות ביתו מה הפרוש של קירות ביתו, ואמר אינון קירות לבו הם קירות לבו שעל זה נאמר ויסב חזקיהו פניו אל הקיר, ואוקמוה רבנן ואמרו חכמים (במסכת ברכות דף י עמוד ט) מלמד שהתפלל חזקיהו מקירות לבו. (דף ערה ע"א ברש"י, ובביאורינו כרך טו עמ' רה-רו)

החוטא בסתר קירות לבו מעידים עליו לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חטאת בכל חטא אשר יחטא, על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר, פקודא דא להעיד עדות בבית דין מצוה זו היא להעיד עדות בבית דין, מדמסיים קרא "יקום דבר" משמע שמצוה להעיד, דלא יפסיד חכריה ממונא בגיניה שלא יפסיד חכרו את מונו בשבילו, אי אית ליה עדות בהדיה אם יש עמו מי שיוודע לו עדות לזכותו. ולית סהדותא פחות מתרין ואין עדות פחות משנים, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב על פי שנים עדים וגו' יקום דבר, לא יקום על פי עד אחד (בספרים שלנו כתוב על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת לא יומת על פי עד אחד), וגם להעיד על האדם בבית דין של מעלה צריך שני עדים, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין ובשביל זה אמרו חכמי המשנה (במסכת פענין דף יא עמוד א) מי מעיד על האדם למעלה מה שעשה בסתר, קורות ביתו שהם קירות לבו שמעידים עליו שחטא בפונה ובמחשבה, ולא

כל עצמות דוד המלך עליו השלום היו טהורות מעון וראויות לשבח לה' ואמר פי אנשי ביתו, אינון רמ"ח אברים דיליה אלו הם הרמ"ח אברים של האדם, פי גוף האדם נקרא בית להנשמה, והינו העצמות, פי קומא לן כל אבר שאין בו עצם אינו אבר, ואמר דהכי אוקמוה מארי מתניתין

על עצמותיו, והכי צדיק זכותיו חקוקים לו על עצמותיו, ובגין כך אמר דוד, (תהלים לה)
כָּל עֲצָמוֹתַי תֹּאמְרֶנָּה, וּבְגִינָה אֶתְמַר, וּמִי מְעִידִין עַל הָאָדָם, קוֹרוֹת בֵּיתוֹ, גְּרָמִין בְּנוֹיִין
עַל מוֹחָא דְאִיהוּ מִיָּא, וְעַל־יְהוּ קָא רְמִיז (שם קד ג) הַמְקַרָּה בְּמִים עַל־יְהוּתִיו, הַמְקַרָּה לְשׁוֹן
קִירוֹת.

הַלְבֵן שֶׁבְּקֶלֶף הַסֵּפֶר תּוֹרָה בְּבַחֲיַנַּת חֲכָמָה וְהַתְּבַב שֶׁעַל גִּבּוֹ בְּבַחֲיַנַּת בִּינָה

ואמאי בגרמין יתיר מבשרא וגידין ומשכא, בגין דגרמין אינון חוורין, וכתיבא אופמא לא
אשתמודעא אלא מגו חוורו, כגוונא דאורייתא דאיהי חוורו מלגאו, אופם מלבר,
אופם וחוור, חשף ואור.

ואית חשף תכלת, ואתמר ביה (שם קלט יב) גם חשף לא יחשיף ממה, ותכלת איהו נוקבא
לגבי חוורו.

מתוק מדבש

למה חקוקים הזכיות של הצדיק על העצמות יותר מבפשו
וגידים והעור, הלא גם הם זכו יחד עם העצמות, ומשיב
בגין דגרמין אינון חוורין לפי שהעצמות הם לבנים,
כי העצמות והמח שבתוכם נמשכים מן המח שבראש לכן
הם לבנים, וכתיבא אופמא לא אשתמודעא אלא מגו
חוורו וכתב שכותבים בדיו שחר אינו נפר אלא מתוך
נר לבן, לכן על עצמות הלבנים חקוקים הזכיות של
הצדיק. כגוונא דאורייתא דאיהי חוורו מלגאו כמו
התורה ששרשה מן החכמה שהקלף הוא לבן מבפנים,
אופם מלבר והכתב בדיו הוא שחר מבחוץ, ואמר שגם
בעליונים יצדק הענין של אופם וחוור שחר ולכן, שהם
כמו חשף ואור שהם בחינות דין ורחמים, דהיינו ביחס
לאור שהוא רחמים, יכנה הדין חשף, ואף על פי שגם
הוא אור.

ואמר שענין הנזכר יצדק גם בזכיות החקוקות בעצמות
הצדיק, אף מעשה הרשעים נחקקים בבחינה השניה
של השחרות שהוא במלכות [השכינה] הקרובה אל
החיצונים, וזה שאמר ואית חשף תכלת ויש חשף שהוא
תכלת לשון כליין, ובחינה זו כותבת העונות, ואתמר
ביה ונאמר בו גם חשף לא יחשיף ממה דהיינו מפי
עליון לא תצא הרעות (איכה ג לט), ואמר כי לעולם ותכלת
אופם איהו נוקבא לגבי חוורו תכלת הנוטה לגון
שחר, היא בחינת נקבה, דהיינו בחינת דינים, כנגד הלכן
שהוא בחינת רחמים.

כי כך אמרו חכמי המשנה (פפ"ט ויקרא דף טו עמוד ז'
ברע"מ) רשע עונותיו חקוקים על עצמותיו לפי שעצמות
האדם הם כלי המעשה הגומרים את העון, לכן בהם יצטר
העון והם יעידו על האדם, והכי צדיק וכוף הוא בצדיק,
כי זכותיו חקוקים לו על עצמותיו שהם היו כלי
מעשה לגמר המצות, ובגין כך אמר דוד בשביל זה
אמר דוד המלך, כל עצמותי תאמרנה שכלם היו טהורים
כלי שום עון, והיו ראיות לשבח ולומר "ה' מי כמוך",
ובגינה אתמר ובשביל הצדיק למדנו (צמס"ט פניית ט'
ומי מעידין על האדם, קורות ביתו היינו העצמות,
כי עליהם היא משענת הגוף, והם גרמין בנויין על
מוחא דאיהו מיא העצמות הבנויים על המח שהוא
מים, והם עצמות חיות האדם, ואפלו עליות העליונות הם
מקורות במים, שהוא סוד המח שעליו שורה הנשמה,
וממנו מתפשט המח בכל העצמות שהם פנימיות הגוף
ועקרו, ועל־ייהו קא רמיז ועליהם רמו דוד המלך, במה
שאמר המקרה במים עליותיו עושה תקרת עליותיו
במים, הרי המקרה לשון קירות היינו לשון קיר ותקרה.
(דף ערה ע"א ברע"מ, ובביאורינו כרך טו עמ' רורו)

הַלְבֵן שֶׁבְּקֶלֶף הַסֵּפֶר תּוֹרָה בְּבַחֲיַנַּת חֲכָמָה וְהַתְּבַב שֶׁעַל גִּבּוֹ בְּבַחֲיַנַּת בִּינָה

ושואל ואמאי בגרמין יתיר מבשרא וגידין ומשכא

ולא עוד, אלא תרין סהדין אינון על בר נש, עין רואה ואוזן שומעת, ובית דין סופר ודן חובוי.

בבכּה התשובה עולה המלכות אל הכתר מקום הרחמים הגמורים

ולא עוד, אלא שמשא וסיהרא סהדין על בר נש, כמה דאוקמוה (שם פא ד) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, מאי בכסה, ביומא דסיהרא מתכסת, ואמאי מתכסת, בגין דכד מטי ראש השנה, ייתי סמאל למתבע דינא לבנוי קמי קדשא בריה דיהוה, והוא יימא ליה דייתי סהדין, והוא ייתי לשמשא עמיה, אזל למייתי סיהרא, והיא מתכסת, באן אתר מתכסת, אלא סליקת לההוא אתר דאתמר ביה בכוסה ממך אל תחקור, לפייסא ליה על בנהא.

בבכּה התשובה עולים העונות עד הכתר להטהר

והאי הוא דאמר קרא, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, לאתר דביה סליקת שכנינתא, דאתמר ביה ובכוסה ממך אל תחקור, וחובין באתכסייא תמן צריך למידן בינו לבין קונו.

מתוק מדבש

ייתי לשמשא עמיה והוא יביא עמו את השמש, רצונו לומר שיקטרג ויאמר הלא [בחינת] התפארת הנקרא שמש נפגמו בעונות ישראל והוא בעצמו מסכים על הדין, אזל למייתי סיהרא והוא ילף גם להביא את הירח, היינו את המלכות [השכינה] שהיא גם כן פגומה מעונות ישראל, אבל והיא מתכסת המלכות מתכסית, כי בתוך כך עשו ישראל תשובה, ושואל באן אתר מתכסת באינה מקום היא מתכסית, ומשיב אלא סליקת לההוא אתר אלא היא עולה למקום ההוא דאתמר ביה שנאמר בו (סניגיה דף יג ט"ז עמוד א) בכוסה ממך אל תחקור שהיא [בחינת] הכתר, וטעם עליתה לשם לפייסא ליה על בנהא כדי לפייס את הקדוש ברוך הוא על בניה, ואז אין אותם העונות נמסרים להס"מ, אלא נדונים בינם לבין קונם. (דף ערה ע"א ברע"מ, ובבאוריניו כרך טו עמ' רח-רט)

בבכּה התשובה עולים העונות עד הכתר להטהר

והאי הוא דאמר קרא וזהו שאמר הכתוב תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו דהיינו לאתר דביה סליקת שכנינתא למקום שבו עלתה השכינה, דאתמר ביה שנאמר בו ובכוסה ממך אל תחקור שהיא הכתר, וחובין באתכסייא והעונות שהם מכסים, תמן צריך למידן בינו לבין קונו צריכים להיות נדונים שם בינו לבין קונו, והיינו בעונות שבין אדם למקום, שעליהם נאמר (פסלים לז א) אשרי נשוי פשע פסוי חטאה, לכן פשאדם עשה תשובה, עולים עד [בחינת] הכתר ושם נטהרים.

ואמר כי ולא עוד לא די בזה שקירות לבו ואבריו מעידים עליו, אלא תרין סהדין אינון על בר נש אלא שיש עוד שני עדים המעידים על האדם, עין רואה מצד החכמה, ואוזן שומעת מצד הבינה, ובית דין סופר ודן חובוי והבית דין שהם סוד חסד גבורה תפארת, הם סופרים ודנים אותו על עונותיו.

(דף ערה ע"א ברע"מ, ובבאוריניו כרך טו עמ' רז-רח)

בבכּה התשובה עולה המלכות אל הכתר מקום הרחמים הגמורים

ולא עוד ולא די בזה שענינו ואזנינו מעידים עליו, אלא שמשא וסיהרא סהדין על בר נש אלא השמש והירח מעידים על האדם, שהם בחינות תפארת ומלכות, כמה דאוקמוה כמו שפרשו חכמים מה שכתוב תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, ושואל מאי בכסה מה פרושו, ומשיב ביומא דסיהרא מתכסת ביום ראש השנה שהירח שהיא סוד המלכות מתכסה בו, כי בכח התשובה של בני ישראל עולה המלכות [השכינה] אל [בחינת] הכתר, ששם יש רק רחמים גמורים, ושם אין הפגם נראה כה כלל, ואדרבה היא מתלבנת באור העליון מכל פגם, ושואל ואמאי מתכסת ולמה מתכסית הירח, ומשיב בגין דכד מטי ראש השנה לפי ששפא ראש השנה, ייתי סמאל למתבע דינא לבנוי קמי קדשא בריה דיהוה יבא הס"מ לתבע לעשות דין על בניה של השכינה לפני הקדוש ברוך הוא, והוא יימא ליה דייתי סהדין והקדוש ברוך הוא יאמר לו שביא עדים, והוא

וְחוֹבִין דְּאַתְגְּלִיָּא דְּעֵבֶד לוֹן, אֲתָמֵר (משלי כח יג) מְכַסֶּה פְּשָׁעוֹ לֹא יִצְלִיחַ, דְּשְׂכִינְתָּא מְסֻטְרָא דְּכֶתֶר אִיהִי עֲלָמָא דְּאַתְפְּסִיָּא, וְאוֹקְמוּהָ מְאַרִי מְתַנִּיתִין, דְּצָרִיף בְּרֵנֵשׁ לְחֶבְרָא לְהוֹ לְהֵהוּא אֲתָרָא.

בְּהֵהוּא זְמַנָּא מְטִי זְמַנָּא דְּרַחֲמֵי, וְאַעֲבַר דִּינָא, וּבִגִּין דָּא לְחֶבְרִיָּה אָמַר לְזַפְּאָה לִיָּה בְּעֵדוּתִיָּה, אָבַל לְרִשָּׁע אִין מְזַפִּין לוֹ.

וְעוֹד, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא וְשְׂכִינְתִיָּה סְהַדִּין עַל בְּרֵנֵשׁ, הָדָא הוּא דְּכְתִיב (דברים ד כו) הַעֲדוּתִי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, אֶת הַשָּׁמַיִם, הֵהוּא דְּאַתְמֵר בֵּיה (מ"א ח לב) וְאַתְּהָ תִשְׁמַע הַשָּׁמַיִם, וְאֶת הָאָרֶץ, הֵהוּא דְּאַתְמֵר בֵּיה (ישעיה סו א) וְהָאָרֶץ הַדּוֹם רְגֵלִי.

מתוק מדבש

וּמִתְפַּסָּה בְּכֶתֶר, וּמַעֲיָדָה לְתוּעֵלַת יִשְׂרָאֵל, לְכֹן לְחֶבְרִיָּה אָמַר לְזַפְּאָה לִיָּה בְּעֵדוּתִיָּה גַם לְחֶבְרוֹ צָרִיף הָאָדָם לְהַעֲיֵד לְזַכּוּתוֹ עַל יְדֵי עֲדוּתוֹ, אָבַל לְרִשָּׁע אִין מְזַפִּין לוֹ דְּהֵינֵנוּ לְמִין וְאַפִּיקוּרוֹס אִין צָרִיף לְהַעֲיֵד לְתוּעֵלְתוֹ לְזַכּוּתוֹ. (רמ"ק ומפרשים)

וְעוֹד, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא וְשְׂכִינְתִיָּה סְהַדִּין עַל בְּרֵנֵשׁ וְעוֹד הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא וְשְׂכִינְתוֹ מַעֲיָדִים עַל הָאָדָם, הָדָא הוּא דְּכְתִיב זֶהוּ שְׂכִינְתוֹ הַעֲדוּתִי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וּמְפָרֵשׁ אֶת הַשָּׁמַיִם הֵינֵנוּ הֵהוּא דְּאַתְמֵר בֵּיה זֶה שְׁנֵאמַר בּוֹ וְאַתְּהָ תִשְׁמַע הַשָּׁמַיִם דְּהֵינֵנוּ בְּחִינַת הַתְּפָאֶרֶת הַנִּקְרָא שְׁמַיִם, וְאֶת הָאָרֶץ הֵינֵנוּ הֵהוּא דְּאַתְמֵר בֵּיה זֶה שְׁנֵאמַר בֵּיה וְהָאָרֶץ הַדּוֹם רְגֵלִי דְּהֵינֵנוּ הַמְּלָכוֹת [הַשְּׂכִינְיָה] הַנִּקְרָא אֶרֶץ. (דף ערה ע"א ברע"מ, ובביאוריניו כרך טו עמ' רט-רי)

אָבַל וְחוֹבִין דְּאַתְגְּלִיָּא דְּעֵבֶד לוֹן בְּעוֹנוֹת שְׁעֵשָׂה אוֹתָם בְּגִלְוִי, דְּהֵינֵנוּ עוֹנוֹת שְׂבִינּוֹ לְבִין חֶבְרוֹ, אֲתָמֵר עֲלֵיהֶם נֵאמַר מְכַסֶּה פְּשָׁעוֹ לֹא יִצְלִיחַ כִּי אִין לוֹ כְּפָרָה עַד שְׂרִצָּה אֶת חֶבְרוֹ, דְּשְׂכִינְתָּא מְסֻטְרָא דְּכֶתֶר אִיהִי עֲלָמָא דְּאַתְפְּסִיָּא כִּי הַשְּׂכִינָה מִצַּד הַכֶּתֶר הִיא עוֹלָם הַנִּסְתָּר וְהַנֶּעְלָם, לְכֹן עַל יְדֵי תְּשׁוּבָה מִתְּפָרִים וּמִתְּפָסִים עוֹנוֹתֵינוּ עַל יְדֵי, וְאוֹקְמוּהָ מְאַרִי מְתַנִּיתִין וְאַמְרוּ חֲכָמֵי הַמִּשְׁנָה, דְּצָרִיף בְּרֵנֵשׁ לְחֶבְרָא לְהוֹ לְהֵהוּא אֲתָרָא שְׁצָרִיף הָאָדָם לְחֶבֶר וְלֵהַעֲלוֹת אֶת עוֹנוֹתֵינוּ עַל יְדֵי הַתְּשׁוּבָה, לְמִקּוּמָה שֶׁל הַמְּלָכוֹת, שְׁתַּעֲלָה אוֹתָם לְכֶתֶר, לְהַעֲבִיר מֵהֶם הַפְּגָם וְהַעֲנֵשׁ. (רמ"ק ומפרשים)

בְּהֵהוּא זְמַנָּא בְּזַמֵּן שְׁהַמְּלָכוֹת [הַשְּׂכִינְיָה] עוֹלָה לְכֶתֶר, מְטִי זְמַנָּא דְּרַחֲמֵי, וְאַעֲבַר דִּינָא מְגִיעַ זְמַן הַרְחָמִים הַמַּתְעוֹרֵר מִן הַכֶּתֶר, וּמַעֲבִיר אֶת הַדִּין וְהַעֲנֵשׁ מִן הָאָדָם, וּבִגִּין דָּא וּבִשְׂבִיל שְׁהַמְּלָכוֹת [הַשְּׂכִינְיָה] עוֹלָה

שבת דא שירא

טהרת הגוף וקידוב הגאולה

הגה"ק מהרצ"ה ממונקאטש (הדרכי תשובה) בתחילת ביאור הכאר לחי רואי על ספר התיקונים כתב, התקוני זהר הקדוש לימי אלול ועשרת ימי תשובה, וכן כתב הכסא מלך בהקדמתו הא' והב', כי לימוד התקוני זהר בחודש אלול מטהר הגוף והנשמה, וסגולתו לקרב קץ הגאולה במהרה בימינו. על כן רמוז לעניינת דעתי בתחלתו: רבי שמעון (הוא שם המחבר התנא הקדוש זי"ע) 'א'זל ל'לידה ו'יערק ל'מדברא ר"ת אלול.

לקבלת העלון מודי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

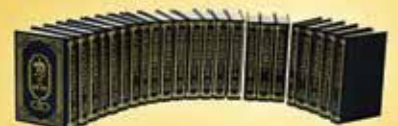
הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפרושה הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)